

τανε πιὰ κοκκαλιασμένο. Τέ τοι τοι πάλε μὲ τὰ ρουχαλάκια του καὶ τὸ ἀπίθυτε στὸ πλευρὸν τῆς μανικας του.

— "Εποι εἶναι καλίτερα καὶ γιὰ σένα, μουσικός ποτε.

Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥΡΤΙΟΥ

Ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ, ντάγκ...

Τι παράξενα πού σημαίνει πάντα ἡ μικρὴ καὶ πανίτσα τοῦ: 'Αγημωργιοῦ. Λέξ κ' ἔχει ψυχὴ μέσα της. Τὸ γλωσσίδι της σὲν κάτι νὰ λέγε δταν ἀρχῆγη νὰ σκορπῇ στὸν ζέρα τῆς γλυκομελάχολες, τῆς ἀγιες μελωδίες της. 'Ο ὄχος ἴσα τὴν καρδιὰ μπαίνει. Σαράντα χρόνια τώρα ὁ παπᾶς Μακάριος ἀκούει τὴν φωνή της καὶ πάντα κάτι ἔχωριστὸ νοιώθει μέσα του. Στὴν ἀρχὴ μιὰ ὥλογλυκη ἐνατριχίλα τὸν περεχῆνει, ἐπειτα λιγόνωται ἀπὸ τὴν γλύκα καὶ κλείνει τὰ μάτια του. 'Αρχῖζει τότε μιὰ μυστικὴ κουβέντα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς καμπάνχας. Τάχειλα βουβαίνουνται, μὰ ἡ καρδιὰ σπαρταράσει κ' ἡ μικρὴ καμπάνχας ἀρχῆγει νὰ τοῦ θυμίῃ τὰ περασμένα. Γιὰ τὸν παπᾶ Μακάριο ἡ μικρὴ καμπανίτσα δὲν εἶναι ἀπὸ σίδερο, ἔχει ψυχὴ μέσα της, αὐτὴ ἔρει ὅλη τὰ μυστικά του, αὐτὴ τοῦ τραγούδησε ὅλες τῆς χαρές κι' ὅλες τῆς λύπες του, μαζὶ τῆς γνώρισε τὴν ζωὴν, μαζὶ τῆς μιὰ μέρα θάποχαιρετήσηρ τὸ. Φεύτικο αὐτὲν κόσμο.

Σήμερις ἔχει εὐχέλαιο. Πήντα τὸ συνηθίζεις αὐτὸν σὰ ζυγώνουν τὰ Χριστούγεννα. Τὸ νοιώθει καὶ γιὰ τὴν ψυχὴν του καλό. Μὲ οἱ χριστιανοὶ του πουθενά δὲ φαίνεται νέρχουνται.

Ντάγκ, ντάγκ.

Σημαίνει πάλε ἡ μικρὴ καμπανίτσα. Γιοράπτη παράπονο καὶ μελαγχλία ἡ φωνὴ της· κάτι σὰν κλάμα καὶ σὰν μοιρολόγι· σὰ νὰ λέγε «έλλατε». Ο παπᾶς Μακάριος πού νοιώθει τὴν γλώσσα της μόνο πού δὲ δακρύζει τάχειλα του σωπαίνουν μὰ μὲ τὸ μυαλό του μιλάει μαζὶ της σὰ νὰ τῆς λέγε «σῶπα, σῶπα, καλὴ μου, μὴν κλαίς».

Σήμερις νοιώθει δὲ τὸ θάρος τῆς ἡλικίας του. Τὰ ὄγδόντα του χρόνια τὸν βαραίνουν σὰ νὰ ἔχῃ μιὰ βαρεῖα πλάκα στὸν ὄμρο. Πότε περάσανε τόσα χρόνια. Μιὰ ζωὴ δλάκαιρη πού τηνέ σκακατέψχει οἱ πίκρες κ' οἱ νηστεῖες. Ποῦ εἶναι ἡ γυναίκα του, ποῦ εἶναι τὰ παιδιά του; 'Εκείνης νορίς νορίς τράβηξε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, τὰ παιδιά του, ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά, παντρευτήκανε, σκορπιστήκανε δῶ καὶ κεῖ. 'Απόμεινε ἔρημος, μοναχὸς τὸν κόσμο, τώρα πού ξθελει κι αὐτὸς νὰ γέρη πουθενά νὰ ξεκουραστῇ.

— Μελάσει ἡ καμπανίτσα κ' ὁ παπᾶς Μακάριος ρουφάει διψασμένος τὴν γλυκομελάχολη μελωδία τῆς φωνῆς της. Μπάλσαριο ἡ φωνὴ της, χάδι τὸ σήμασμά της. Μελάσει ἔκεινη «κουράγιο» ἔγων εἶμαι γιὰ σένα, μαζὶ θὰ πεθώνουμε.» «Αλήθεια καημένη τὸ λέεις».

Ντάγκ, ντάγκ. Ξανατημαίνει.

Κανεὶς δὲ φαίνεται. "Έχουνε τὶς δουλειές τους συλλογίτει, πῶν νοῦς γιὰ εὐχέλαιο. 'Απὸ τὸ δρόμο περνοῦντες σπίτι τους φωμέν, λάχανα, φρούτα, παπουτσάκια κακιγούρια γιὰ τὰ παιδιά τους. Γυναίκες ξεμπρατσώμενες πηγαίνουν στὸ φύρνο τὰ Χριστόφωμα. "Ολοι περνοῦντες ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, μὲ κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ μπῆ. 'Ο παπᾶς Μακάριος τοὺς βλέπει καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του θλιβερά. Κάπου μακροχά ἀκούγεται ὄχος βολιοῦ. Κάποιος γλεντάει χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὰ μέρες εἶναι. 'Αφήνει τὸ σκοινὶ τῆς καμπάνχας. Ρημάσει ἡ ἐκκλησιά, ἕκατὸ χρονῶν χτίσιο. Ραγισμένοι οἱ τοῖχοι, μεσόσθιοις οἱ ζουγραρίες, μαρουδιὰ γερατειῶν,

σκιά θυνάτου τηνέ περιζώνει. Καποια μέρα δὲ θὰ γλυτώσῃ, θὰ σωραστῇ δλη γάμω. Γέρασται κι αὐτὴ σὰν τὸν παπᾶ της. Δίπλα της εἶναι ἓνα μικρὸ περβολέκι μαντρογυρισμένο. 'Ανοιγει τὴν ξύλινη πορτίτσα καὶ μπαίνει· βλέπει ἓνα τὰ μνήματα καὶ σύλλογίτεις τοὺς πεθαμένους. Πόσο τοὺς ζηλεύει τί καλὰ ποὺ εἶναι κάτιον ἐπὸ τὸ γάμω. Εἶναι καὶ θρημένοι ἡ χτένος μὲ τὴ γυναίκα του κι ὅσοι παπάδες περσάνε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ προτήτερα ἀπὸ τὸν παπᾶ Μακάριο. Κεῖ κοντά τους θὰ τοὺς βάλουνε μιὰ μέρα κι αὐτὸν. Κάτιο ἀπὸ τὴν ξέρη ἐλίτσα ποὺ εἶναι στὴν ἀκρη τοῦ περβολίου, δίπλα στὴν μυρουδάτη γαζία ποὺ ρίνει τοὺς πεθαμένους μὲ τὰ κιτρινά λουλούδια της.

Καθίσται σὲ μιὰ πέτρα. "Ενα πουλάκι συκλίζει μὲ τὴ μυτίτσα του τὸ γάμω μένος τάφου, βρίσκει ἓνα σκουληκάκι, τάροπάζει, κάνει φτερά καὶ πάει. "Ετοι θὰ φτερουγίσῃ μιὰ μέρα κ' ἡ ψυχὴ του.

— Ως τόπο ἡ ὥρα περνάει. Κανεὶς δὲ φαίνεται. Βγαίνει ηγυαῖα· ισα μιὰ στὴν καμπάνχα. «Ο Σκτανάς τοὺς κρατάει, λέει μέσα του». Πιάνει πάλε τὸ σκοινὶ κι ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ τὸθαλε πεῖσμα νὰ μὴ τοὺς νικήσῃ ο Σκτανάς. Θὰ σημαίνῃ, δὲ θύρτη ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ σκοινὶ γιὰ νὰ μὴ περκάσῃ τὸ τρισκατέρατου. Σημαίνει. Τὰ μάτια του μένουνε κλειστά. Τίποτες δὲν ἀκούει ἵξεν ἀπὸ τὸ σήμασμα τῆς καμπάνχας. Σημαίνει μὲ λύσσα, τὰ χέρια του ταδεύνατα πάνε κ' ἔργουνται μοναχά τους, τὸ κεφάλι του τέσπορο τινάζεται, βρειλά βγαίνει ἀπὸ τὸ στῆθος του ἡ ἀνισχα· σημαίνει καὶ σύλλογίτεις. Ήσυ εἶναι ἡ γυναίκα του, τὰ παιδιά του; «Ολοι τὸν πκρατήσανε. Τώρα τὸν παραίτουνε κ' οἱ ἐνορτεῖς του ποὺ τους εἶχε σὲν παιδιά στὴν ὄρφανεια του. Σημαίνει ἀδιάκοπα μὲ τὰ μάτια πάντα κλειστά. Βρίσκεται σὲ δινερο, σὲ ζένους τόπους, ἀψήλα ἀπὸ τὴ γία, κάπου καὶ κοντά στὸ Θεό. Σὰ νὰ θυμοποιήσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀγάμενα σὲ μιὰ καταχνία. Κ: ὅλο ζυγώνει, ζυγώνει. Νά: κονγίθει νὰ φτάσῃ, ἔρτασε ἀπλώνει τὰ χέρια του πρές τὸ Θεό ποὺ τοῦ γαμογελάει ἀνοίγοντας τῆς ἀγκάλες του νὰ τοὺς δεχτῇ. Καὶ νάξενότεις ἡ καμπάνα ἀπὸ τὸ καμπαναρίο καὶ τὸ βαρύ σύδερο τῶν χτυπάει κατακεφαλα. Σωριάζεται χάρω σφιλίτος. Ο δέρας τρικυμισμένος βουλίζει γύρο του σὲ νὰ τοὺς μοιρολογεῖ. «Ἐνα κόκκινο ποταμάκι κυλάει ἀπὸ τάχειλα μίσα στὸ δλόλευκα γένεια του.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΙΒ

— Μερικοί τώρα, πάνου στὴν μπόρα, συδουλεύουν πῶς πρέπει γλύγορο, σὰ νῦνε παπούτσια ἡ καρτσάκια, νὰ φτιάχουμε στρατὸ, στόλο, διοίκηση, δικαιοσύνη, παισία κι' διλλο μᾶς λείπει.

— Μωρὴ χαρὲ στὴν ἀγαθότητά τους! Όγδόντα χρόνια πῶς δὲ καὶ καλοῦμε κ' ἔχουν τὴν ἀπαίτηση σὲ μὲ δυὸ βδομάδες (γιατὶ τόση προθεσμία βάνουν οἱ θεομπατζῆς!) νάν τὰ φτιάχουμε δλ' αὐτά!

— Κάπιος ποὺ ἀκούει προχτές τοὺς ρήτορες στὸ συλληγητήριο, εἴπει κουνώντας ἀπελπιπτικά τὸ κεφάλι του.

— Ολὰ τὰ διλλο μᾶς σώσει τὸ Κορδόνη ἢ ἡ Ελίσι! Ιδιαίτερα πῶς θὰ μᾶς σώσει τὸ Κορδόνη.

— Δὲν εἶναι ίγκλημα, ἀγαπητὸ «Αστυ», ποὺ δὲ θεοτόκη τὴν Τρίτη βράδι έτρωγε στρίδια στὸ Φάληρο.

— Αν έτρωγε ίδιες καὶ ταρκαδί λέει νὰ σωζότανε τὸ Κράτος;

— Κ' ἄδω, βλέπεται, ζητημα κοιλιές!

— Φίλος τρικυμισμένης κάπιος Υπουργείου μᾶς ἔλεγε προχτές, δελνοντές μᾶς τὴ σάκκα του γιομάτη μὲ διάφερα χαρτιά;

— «Νάλι δω μέσα κρύβεται τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα σὲ σωρὸ πάθεια καὶ διορισμούς κοματικούσια!»

— Καὶ πρόστετες «Ερχεται δι βουλευτής στὸ Υπουργεῖο, σοῦ ζητεῖς ρουφέτι, τοῦ θυμίζεις τὴν Αχίλλεο καὶ σου ἀπαντάς ἀπαδέστατα — «Δὲν τάφινεις, Χριστιανί μου, αὐτές; Τὴ δουλιά μας νὰ κοιτάζουμε καὶ ἡ Μακεδονία δὲ θὰ καταστραφεῖ δι διοριστεῖ τελωνοφύλακας δι φίλος μου δι Αν.

— Κ' ἔπειτα δὲ βρειται δι λαγκατεπουλος, δι φωνής οὐδεις βαρχηματένος τενάρος τὸ περίρημα «Γρηγορεῖτε».

— Κάπιος φίλος μᾶς γρίζει πώς δι μαστουλος ζοτες δι τέσσες, τοὺς λούτρερους καὶ τοὺς ἐρηματιδάδες, διωτιδόλους ἀφορολόγητες.

— Κι διως, λέει δι ψήλος πάντες, καὶ δι λαζαντρος καὶ δι φημεριδάδες κερδίζουν ἐπὶ πάντες κι: ἀπὸ δικας δρυγμές ο καθένας τους τὰ μέρα, τὰ διπλὰ καὶ τὰ τριπλὰ δηλ. ἐπὶ δια κερδίζει ἓνας μικρομπαχίλης τοὺς φοιολογιέται βρύστατα.

— Δὲ δι κάνει δι τεκμηριωδες δι. Σιμόπουλος νὰν τὸ μελτέταις τὸ ζήτημα αὐτό, χροῦ ἔται: Ή οίκοι μηδενιούν κι ξέλοι πιράδες γιὰ να μποσούνε νὰ κλέσουν άνετωτερας οι ταύτες τους.

Ο ΙΩΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

— Απὸ Ημέτη σὲ Ημέτη.

— Υπουργός Εποιειδικὸν δ. Ν. Καλογερόπουλος

— Σκοτωμοι. Αθήνα 2, Επαρχίας 11.

— Λαβωμοι. Αθήνα 4, Περιφέρειας 5, (δι ένας ἀπὸ κάρρο), Επαρχίας 5.

— Κλεψιμός. Αθήνα 7, Περιφέρειας 1 (1), Επαρχίας 2.

— Αλαγωγές. Επαρχίας 5.

— Σημ. Τὴν Ημέτη οι φημερίδες, πνιγμένες μὲ τὰ βουργαριά, δὲ γρίζουν οὔτε σκοτωμούς, οὔτε λαζανωμούς, οὔτε τίκτων. Δὲν πιττεύουμε οι βουργάριοι τῆς λευτερης. Ελλίδες νὰ